

forslag i EU. Der er jo tale om, at der var enstemmighed, og det vil sige, at Danmark kunne have forhindret, at forslaget blev vedtaget.

Principielt vil jeg så sige, at Venstre naturligvis overholder og ønsker at overholde forpligtelserne om at implementere EF-direktiver, for vi mener, at EU's regler skal håndhæves i de enkelte lande. Derfor mener vi generelt, at når der er tale om rene EF-direktiver, som omsættes i dansk lov, skal vi støtte dem.

Det er så et spørgsmål, om dette lovforslag er et eksempel på en ren implementering af et rent direktiv, og det mener vi ikke af to grunde.

For det første mener vi faktisk, at dette lovforslag slet ikke havde behøvet at eksistere, fordi der som bekendt i Maastricht-Traktaten er blevet mulighed for, at parterne i stedet for, at de nationalt laver en lov, i dag uden om dansk lovgivning laver aftalerne, og så kan vi helt slippe for en lovgivning. Vi mener, det havde været fornuftigt, hvis ministeren havde benyttet denne mulighed, så vi aldrig havde set dette lovforslag, og hvis nogen af parterne havde været genstridige og ikke inddrog disse regler, mener jeg, at ministeren i stedet for bare at lave lovforslaget og sende det til høring, skulle have sagt til parterne én gang til: Nu må I se at få implementeret det her direktiv, så vi undgår en dansk lovgivning.

Men nu er lovforslaget en realitet, og derfor vil jeg se på, om lovforslaget så går videre end EF-direktivet, og i det omfang det gør det, mener vi faktisk, at man skal revidere lovforslaget, sådan at det kommer til at svare til direktivet og altså ikke går videre end direktivet. Der er en stribe områder, hvor lovforslaget går videre.

For det første mener vi ikke, det er berettiget ifølge EF-direktivet, at det er lønmodtagerrepræsentanterne fra samarbejdsudvalget, der skal udpege repræsentanter til det europæiske virksomhedsråd. På den måde kommer funktionærerne jo ikke med, og derudover mener vi også, det er principielt forkert, at ikke alle lønmodtagere skal være med til at vælge sine repræsentanter i det europæiske samarbejdsudvalg.

Et andet punkt er arbejdsministerens mulighed for at lave budgetregler for europæiske samarbejdsudvalg. Det mener vi er formynderisk. Vi mener, parterne hellere selv skal finde ud af, hvordan man finder ud af finansieringen. Det fremgår jo klart af direktivet, at ledelsen skal betale for afholdelsen af møderne, men de nærmere regler mener vi ikke bør være et arbejdsministerielt anliggende.

Vi vil godt under udvalgsarbejdet se på en mulighed for at indføre en bagatelgrænse. Det fremgår af direktivet og lovforslaget, at hvis det er multinationale virksomheder, der er store, dvs. har et vist antal arbejdstagere i to lande, så skal man lave et samarbejdsorgan. Men man kunne forestille sig, at der så i et tredjeland måske var fem ansatte, og så er det spørgsmålet, om de fem også skal udpege en repræsentant, der skal rejse rundt i Europa for at diskutere lidt om virksomhedens strategi. Det vil vi se på, i hvert fald på muligheden for at lave en sådan bagatelgrænse.

Dernæst et spørgsmål om særligt sagkyndige. Vi mener, der er en risiko for, at man begrænser informationen til lønmodtagerne, hvis alle mulige udefra kan få lov til at deltage i denne høringsprocedure. Og vi vil også se på, om man kunne begrænse muligheden for det.

Lovforslaget opererer med, at det kun er gamle aftaler om høring og information, som kan træde i stedet for lovforslaget. Vi kunne godt tænke os en generel adgang for, at også nye aftaler mellem parterne kunne betyde, at den pågældende virksomhed ikke længere behøvede at oprette det europæiske samarbejdsråd, men at man kunne opretholde sin egen aftale.

Til sidst vil jeg sige, at vi er helt enige med hr. Ove Fich i hele den diskussion om bemyndigelser til ministeren; det skal man have ud af dansk lovgivning, og derfor vil vi være meget opmærksomme på i lovgivningsarbejdet, at så meget som muligt bliver præciseret i loven, så der ikke bliver alverdens bemyndigelser til ministeren.

Henriette Kjær (KF):

Dette lovforslag er en konsekvens af Rådets direktiv om indførelse af europæiske samarbejdsudvalg. Og det går i korte træk ud på, at arbejdstagere i fællesskabets koncerner og virksomheder skal informeres og høres via samarbejdsudvalg af deres arbejdsgiver, så de kan blive informeret om den del af virksomhedens aktiviteter, som netop berører dem som arbejdstagere.

I Danmark har vi jo en god tradition for at etablere samarbejdsudvalg, og det er derfor ikke nogen nyskabelse i det danske landskab. Men netop det faktum, at man med sådan et spørgsmål som dette her lige præcis burde have overladt det til arbejdsmarkedets parter selv at finde ud af en løsning, har betydet, at vi ankede over direktivet, da det i sin tid blev behandlet i Europaudvalget.